

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Simion Popescu

exelentul pedagog, nevrednicul preot, energicul protopop și părinte al mai multor copii fără tată, înfocatul naționalist de eternă speranță română, după grele suferințe de un morb incurabil disciplinar, și-a dat nobilul seu suflet clerical în mâinile atotputredului consistor archidiececan din Strada Măcelarilor.

Fie-'i lui Miron suspendarea protopopului Simion Popescu ușoră, și procesul disciplinar etern!

Calicul.

Un dialog anonim.

Corespondință particulară a Calicului din Raiu.

— Sărut preasfânta dreaptă Exelenție!

— Servus mein Schatz! — Mult am așteptat după tine! — Tu gata se șeși mai mult decât mine pe scaonul metropoliei mele!

— Exelenție!

— Pst! — Aici nu-î exelenție, nu-î craiu, nu-î împerat! — Aici egalitatea opincei e talpa Raiului, „tu“, și „me“ sunt terminii de salon!

— Preasfinția-ta, Ex. — pardon . . . me, tu te înceli, eu n'am fost metropolit!

— Atunci cine 'mi-a urmat în scaonul metropoliei?

— Ivacicovici! — Acesta apoi s'a renegat, și s'a făcut patriarch sîrbesc. — După el m'au ales, ce e drept, pe mine, dar' 'mi-a umblat ca la popa din Stoiceni, pe care'l vrè tot satul, numai ómenii din sat nu — pe mine neci dracul nu m'a întărit. — Dómne iartă-me!

— Ei și cine-î acum metropolit?

— Miron Romanul!

— Miron Romanul? . . .

— Da'n Așad cine-î episcop?

— Înapoimergătorul Ioan!

— Cine-î ala?

— Bine, aici nu cetiți Calicul?

— Nul! — Un singur exemplar 'l-a adus, nu știu cine cu sine, dar' Sf. Petru 'l-a confiscat, și, decând cetește-'n el, rîde mereu până-și uită de sine, nu durdue la timp, plóuă, când are se fie timp bun, slobóde grindina iarna, vara ninge etc.

— Înapoimergătorul Ioan e Meșian!

— Ha — ha — ha! — N'ai adus cumva vrun număr din Calicul cu tine?

— Nu, că Bartolomeiu nu m'a lăsat se-l abonez, dar' de cetit 'l-am cetit număr de număr — și se veđi sfântă scriptură! . .

— Așadar' tu vi din Caransebeș?

— Da, Exelen . . pardon!

— Du Kerl! — Da en spune'mi ceva nou — ce ați făcut din Statutul Organic?

— Tot puzdării Ex . . pardon!

— Me temeam eu!

— Biserica catedrală a metropoliei gata-'i?

— Ba încă nu, dar' în recompensă, sub metropolitul Miron, s'a cumpărat casa lui Bechnitz din piața cea mică pentru biserică!

— Spre Ce Ceșcop? Central University Library Cluj

— Pentru ca cloțanii din pivnițele acelei case se aibă un scut gr. or.

— Și cu cât s'a cumpărat acea baracă?

— După socoteala consistoriului epitropesc, cu 18 mii fl. dar' Bechnitzóia — fiei fustele ușóre — se jura, că ea a primit numai 15 mii fl.!

— Ce Spitzbüberei! — Și Cristea n'a bătut alarm în Telegraful Roman?

— Cristea a trecut demult la Tribuna!

— Ce, 'i-a murit nevésta, și s'a însurat a două óra?!

— Ba nu — e conredactor la Tribuna!

— Și ce-'i Tribuna?

— Tribuna e un nou ȓiar, care apare în tóte ȓilele cu deficit, și'n care Cristea traduce înalta politică a lui Bismark din „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ în românește. Apoi ici colea mai face Cristea în Tribuna și politică blăjenescă. . . .

— No wart du Kerl! — Și cine redigează acum Telegraful Roman?

— Deficitul tipografiei archidieceșane în contul ștergerii preste gură al preoteselor veduvite!

— Ach du mein Gott! Da unde-î testamentul meu?

— Ala-î binegrijit în archiva racilor din cartea țigănuil!

— Donnerwetter! Și Nicolae, marele adorator al meu, suferă așa ceva?

— Nicolaia Exel . . pardon, Nicolaia teu șede pe vechea metropolie și clocește în speranța, că va scóte ună nouă — ba mai mult Laia teu e tribunist!

— Ce e aceea tribunist!

— Tribunist e un felonist gr. or.

— Ce spui? — Nicolaia meu, felonist, tribunist, vanciaist — da hört sich Alles auf! — Da cu Hannia mai ceartă-se!

— Ba nu, că Hannia nu se mai ceartă cu el!

— Ei, și'n locul teu cine s'a ales episcop?

— Până eram încă în Caransebeș, nime, dar' un băiat, care m'a ajuns pe drum, 'mi-a spus, că s'ar fi ales Popea!

— Da tu de când călătorești cătră Raiu?

— De 3 luni!

— Cum așa?

— De, am greșit trenul, și m'au dus oblu'n Purgatoriul!

— Ha! ha! ha!

— Așa dar' Popea episcop în Caransebeș! Apoi se mai ȃică Bănătenii, că din Ardeal numai cail's buni!

— Lasă-l se fie și el episcop, că nu-î de învidiat, pentru-că Bartolomeiu e încă în Caransebeș!

— Da tu făcut-ai ceva pentru nemurire? Lăsat-ai ceva frătușilor tei din Caransebeș?

— Am făcut testament, prin care le-am lăsat tótă averea mea, dar' cum 'mi-a spus băiatul, care m'a ajuns

pe drum, norocul, că a tria ți m'au îngropat, pentru-că a patra ți ar fi trebuit se me îngrope în rate, devreme-ce nu s'a mai aflat nici testament nici avere, și când cu alegerea lui Popea, norocul, că Bartolomeiu a mai păstrat ceva vin și rachie din pivnița mea, pentru-că altcum metropolitul Miron, care a condus alegerea, făcea limbariță de sete! . . .

— Destul mein Schatz! . . .

Eroul cu cода-'ntre picioare.

Enea Șodoh înfățișază în declarațiunea sa din Tribuna Nr. 93, privitoare la procesul de presă Cosma-Negrini, pe cătălul fricos, care, strâmtorit, își trage cода-'ntre picioare, și o taie la fugă, ear' din cine ști ce depărtare, simțindu-se sigur, se întorce cătră pericolul, de care a fugit, cu-'n: „Ham“!

Deul Marte, la 6. April 1889.

În April al șeselea
 Marte-'n grópă se-'nturna
 La Năsăud se gândea,
 Ce-i acolo tot vedea
 Și plângea și se bocea
 Și din grai așa grăia:
 Vai vouă, copii mei,
 Voi urmași din semiței,
 Ce-o fost bun tot ați uitat
 Pe strêmb drum ați apucat;
 Ce a mai fi cu voi — nu știu,
 Destul că se fiu eu viu
 Aș da douăzeci și cinci
 La toți cei-ce n'-au opinci
 Din ai mei fii, și aș cruța
 De astă pedépsă grea
 Numai pe trei advocați
 Și țece reverendați;
 Ceialalți dascăli mari, mici,
 Haid la douăzeci și cinci
 Că Lica cum îi invață
 Ei n'-ascult, ci sar în brațe
 La Bamfi și la Ciocan,
 Ce-i înfundă cu hirean
 Spunându-le că-i friptură
 Ori alt fel de bucătură.
 Vai vouă Tanco și Iarda
 Și ceialalți cu grămada
 Cari țiței totdeauna:

Ticălos Măria-Ta!
 Voi nu sunteți fii mei,
 Nu, voi sunteți chiar ciangăi
 Ori pôte ceva lingăi
 Ce trăind pentru mâncare
 Nu cunosc alt scop mai mare.
 Unde-i drul Alexi
 Ce jura că granițerii
 Au mulți ómeni luminați
 Și bine disciplinați?
 Disciplina li-o vedem;
 La comandă toți țiț blem
 Unde coconul Bamfi
 Și Ciocan ni-or porunci!
 Unde e popa Malin,
 Dóră s'-a-'nnecat în vin
 De-'n astă încurcătură
 Nici nu grămujdă din gură?
 Dar' unde-s și ceialalți
 Năsăudenesci bărbați,
 Unde-s de nu deschid gura
 Când li se ié bucătura?
 (Au de ajuns cu beutura??)
 Vai de voi, voi cărturari
 Și farisei mici și mari,
 Cari grănițeresca cétă
 Cu apă rece o 'mbată!

Voi, cari toți ați fost bursieri	De ce n'ați lăsat pe ambii,
Cu grănițerești cruceri,	Id est: pe Ciocan cu Bamfi,
Voi astăzi vă căciuliți	În salon, voi se mergeți
Și noul statut primiți;	Statutul se-l studietți?!
(Până încă nici nu-l știți!)	

Când Chimul au cuvântat:	Morți sunteți între cei vii,
„Statutul nu-i studiat“	Pare-mi rău că-mi sunteți fii,
De ce nu v'ați depărtat	Decât fii cum sunteți voi
Dela ciocănescul sfat?	Mai bine-o turmă de oi.

Așa Marte-a cuvântat,
 În mormânt când s'a 'nturnat
 Și de atunci dorme dus
 Căci slava lui au apus.

BCU Cluj (Central University Library Cluj)
 (Un adevărat nepot a lui Marte, de pe valea Rodnei.)

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule, iérna trecù
Deci ié-mi-te și te du,
Dute scumpe Mărcuț
Ne-ncălțat ca și desculț.

Hop, mergi în lume și-n țera
În drăguța primăveră
Și mergând tu lunei spune
Tot ce ai văduț anume.

Spune că-n Susanovêț
În Bănatul cel măreț
E un popândreș unit
Și Stefan Deciu-i numit.

El fiind un bun creștin
Bea vinars și bea și vin
Până vinul și vinarsul
Li duc pe sub mese nasul.

Când e beat se ști și bate,
Face și alte pecate
Care nu se pot nici scrie
Cu cernelă pe hârtie;

Mai capătă el și palme
Pentru ocări și sudalme
Ba și scumpele-i călcâie
Dela cisme iau adfe.

Întornă-i Marcule ciurul
Că tot gura-i bate . . . nasul
Și pentru a lui purtare
Ajunse-n ghierete tale.

Scóte-l dară la ivélă,
Scóte-l din Bánat afară
Și-l jócă mândru frumos
La Consistor în Lugos.

Acolo dă-i preste cap
Până a striga vivat,
„Eu sunt popa cel uniat
Ce ți-nópte-s mort de beat.“

Apoi căci e vremea vremii
Dute tu la Lunca Cernii
În țera Hațegului
Unde dracul scóte pui.

Acolo-i afla popi doi
Și uniați-s amêndoi,
Unu-i mic și altu-i mare
Dar' e popă fie care.

Cel mai mic, popa Aron,
E un minunat cocon,
Đi și nópte âmblă, sare,
Tot cu pușca în spinare.

Și lumea-i rea și hoță
Vrea porecla se i-o scóță
Că ar fi popa puscilor
Nu slujbașu crucilor.

Dar' Zepa popa cel mare,
Nu-i pușcaș, el e călare
Đi și nópte pe butoi
Bea singur cât béu porci doi.

Nu esiste o ți-n an
Se nu bee din buclan
Ceva spir, puțin vinars
Până face zup în nas.

Z e p a z u p, Zepa sub gard,
Zepa-n veci e mort de . . . treaz
Gardurile tóte jură
Ca Zepa-i la beutură.

Șanțurile singure
Scirear lumei a spune
Cum ele au sălășluit
Pe acest popă gros la plit.

Și-n scumpa-i profesiune
Are un ortac, anume
Pe Rista Căldărariul,
Pe negru corturariul.

Dar' lumea se nu-i dea vină
 El are o concubină
 Scurtă, grósă, hídă, grasă
 El i đice preutésă.

Apoi Marcule-i pleca
 Păn' sub Meseş în Bodia
 La popa cel mult potcaş
 Ce-i numit Theodor Puşcaş.

El e abonat la crişmă
 Ca călcâiele la cismă
 Numa-n birt se simte acasă
 Cu țigani după mėsă.

Acolo bea și se-imbéta
 Apoi prinde se se bată
 Cu coldani și cu golani,
 Cu țigani și cu jidani.

Pe dascăl îl palmuește
 Ear' din pădure pornește
 Fără cióreci și ciobote,
 Pândurii-l îmbfu din bote.

Un vecin vrednic isteț
 La închis într'un coteț
 Și i-au dus plévă-ntr'un ciur
 Gândind că ar fi mascur.

Cunună fără strigări
 Fără ceva dispensări
 Pentru o cupă de vin
 Pe ori și care strein.

Poporul vėđind că are
 Acest popă o purtare
 Nu tocmai ca pravila
 Prins'au a se strămuta,
 Din legea popii ęsta.

Deci sai tu într'un picior,
 Jócă pe Puşcaş Todor
 Până va fi piştolaş
 Din tândala de Puşcaş.

Mergi Marcule cât de tare
 La Sân Nicolaul mare
 În Bănatul Timișorii
 Mergi iute, bată-te norii.

Apoi în biserică
 Mergi că ți-o da palincă
 Dascăluțul Dimitrie
 Cotcorețul d'omenie.*)

Că Dumitru Petrovici
 În biserică de aici
 Bea vinars cu Cotoşman
 Și cu Lazar Cojerean.

Cotcorețul ęst voinic
 Tot în loc de un herovic
 Trage o glajă de vinars
 Pre sub frumuşelu-i nas.

Altcum Sbronea Dimitrie**)
 Ca dascăl de omenie

*) Cotcoreț = un Sėrb romanizat ori un Român sėrbit. Calicul.

**) Sbronea e numit căci cãntă ca cãrãbuşii de Maiu (Maikãfer).

Pre scolari i-a învățat	Ia deci p'acest cotcoreț
Tot élyen de au strigat	Și mi-l bagă în coteț
Când noul popă a intrat	Acolo îi dă rachie
În a lor luminat sat.	Și cu élyen mi-l îmbie.

Apoi Mărcuț mi-l slăbește
Și-l învăță ungurește
Ori cu cini s'ar întâlni
Cu tik-terek a vorbi!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Urzică Scandalografescu.

Dumineca păgânului apostol Toma e ȕiua, care a făcut Statutul-Organic, pentru ca, în biserica gr. or. din metropolia Marelui Andreiu, o samă de ómeni, sau — ca se me folosesc de termenul veschiu-constituȕional — Sfinȕii Părinȕi Șinodali, se tragă diurne furând lui Dumneȕeu timpul pentru binele bisericii.

Operaȕiunea aceasta de încasso s'a sevȕrșit și estan, atât în archidieceșă, cât și-n diecesele sufragane, cu acurateȕa obicinuită a executorilor de dare din Ungaria, așa, încât dreptcredincioșii gr. or. chiemaȕi a trăi în constituȕiune din sudórea feȕei proprii, însuși se miră, de unde mai pot lua atâta credinȕă de valută austro-ungară!

Și pentru ce?

Pentru ca se se arunce nășip constituȕional în ochii drept credincioșilor gr. or.!

Ce folos — a ȕis țiganul — că crește iarba, dacă mie 'mi-a murit calul?! Ce folos — întreb eu — de tóte legile constituționale aduse de sínódele nóstre atâť archi — cât sufragano-diecesane, dacă acelea, în praxă, se bat pe calapodul absolutismului celui mai obraznic?!

Pecat de bani!

Eu nu dau absolutismul lui Șaguna pe tóte canónele constituționale, câte s'au fabricat dela nașterea Statutului Organic încóce!

Și pentru ce?

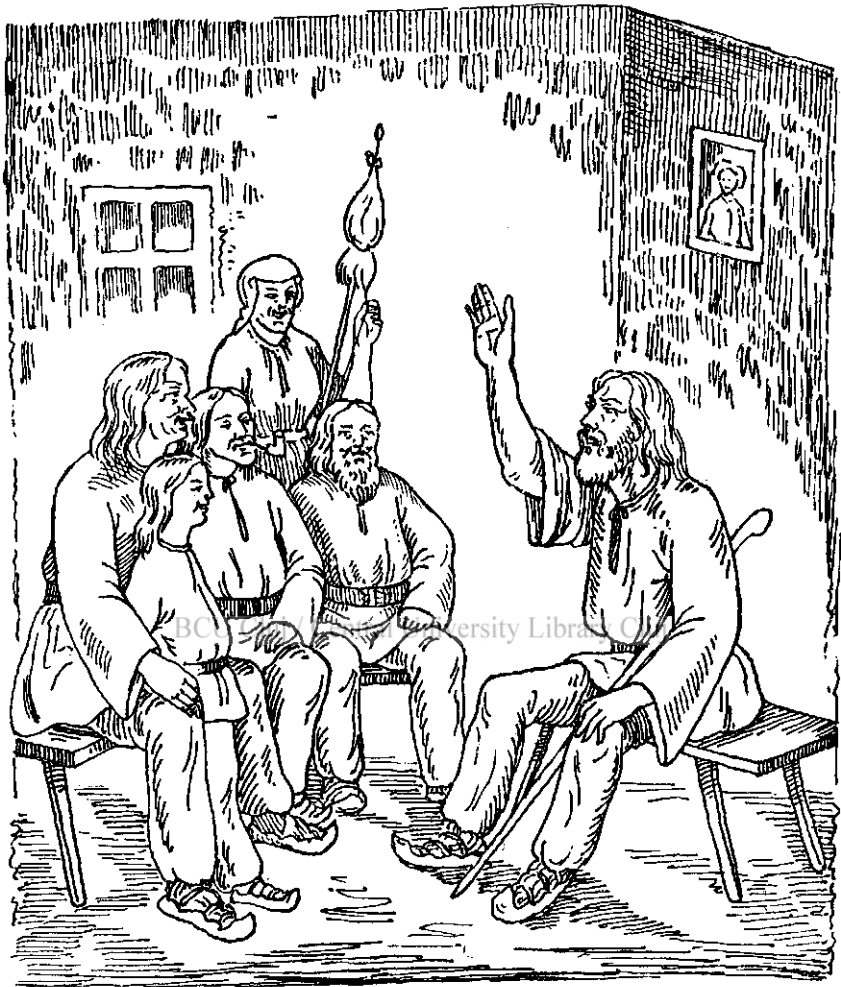
Veđând, că nime nu răspunde la întrebarea mea, provoc pe toți cei-ce sunt de o părere cu mine, ca se ridice degetul!

Unul, doi, trei

Numărând degetile ridicate, constatez cu plăcere, că părerea mea, care e: „Quod licet Iovi non licet bovi“ s'a ridicat, cu aprópe majoritate absolută de voturi, la valóre de conclus!

Voci de pe galarie: Se trăiască Exelenția Sa Scandalografescu, și toți colaboratorii sufragani ai Calicului!

Stan Pășitul.

În tinerețele mele prindeau cu ștreangul la cătane. Care va se ȃică — cum ȃice Tribuna — în tinerețele mele cătănia era un fond a perdu. Ómenii nu cunoșeau încă dulceața murirei pentru patrie, și de aceea nu se îmbulziau la cătănie ca Grecii din Blaj la temniță.

Între alte mijloce de a scăpa de cătănie, mai sigure, erau urmetórele trei: Fuga, banul, și a te băga pe nimica slugă la un nemeș.

Tată-mio, care nu m'a lăsat se fug, neci n'avè bani, ca se'mi rescumpere dulceața murirei pentru patrie, m'a băgat, ca se scap de cătănie, slugă la un popă unit. Popii uniți pe timpurile acelea încă erau nemeși, ear' a fi nemeș era mai mult decât ați baron sau grof, pentru-că nemeșii aveau p'atunci ce mîncă, în Ungaria de ați înse sunt destui baroni și grofi care, fiindule rușine a lucra sau a cerși, mor de fόμε.

Popa unit, la care tata m'a băgat slugă ca se scap de cătănie, n'avè, ce e drept, decât o găină la casă și cocoșu-n vecinătate. De aceea mîncă cu preotesa cu tot dintru'n ou, dar' era nemeș, adecă un stăpân, în a cărui curte un cocoș din vecinătate putè cocoși o găină, dar' imperatul n'avè dreptul se prindă o slugă la cătane.

Așa am scăpat eu de cătănie, ca popă la o slugă unită!

De sine se înțelege, că eu, ca slugă la popa cel unit, sau ca slugă nemeșiască, n'aveam altă simbrie decât scăparea iepurilor. Mîncare înse aveam câtă trebuie la un om silit a răbda. Pănăcând popa și preoteasa, adecă stăpânii mei, se hrăneau dintru'n ou, eu aveam îmbeșugarea de a me uita la ei. Ear' țilele, în care găina nu óua, erau țile de post, și atunci înghițiam cu toții gol!

Boerul însè tot boer fie și numai cu teiu încins. Popa și stăpânul meu totuși trăia, cu preotesă cu tot, bine din răbdările mele, și fiind-că n'avè, — asemenea popii gr. or. din Găinari — de a griji decât de trei suflète ca se nu le ia dracul, umbla mai mult la vînat decât la biserică.

La vînat mergea popa meu de regulă singur, adeseori înse cu'n nemeș de ungur din sat, care era un mai mare bogătan decât vînător. Când mergea cu nemeșul de ungur la vînat me lua și pe mine, ca se duc straița cu merindea, și se le aduc vînatul.

În trei ani dup'olaltă le-am dus adeseori straița plină de merinde dela curtea nemeșului ungur în păduri, și-n loc de vînat, le am adus straița gólă acasă. Atât nemeșul de ungur cât și nemeșul de popă, ori se duceau singuri ori în societate la vînat, nu împușcau nimica. Ací puneau vina că pușca le e strâmbă, ací că iepurii, sau vulpile fug strâmb etc.

Odată — și asta vreau se ve povastesc — mergem toți trei la vînat. Sórtea vrea ca un iepure cu ڃilele numerate se fugă în partea aceea, în care nemeșul de ungur 'și-a slobozit pușca, și d'odată cade mort la pămînt. Cum s'a întîmplat asta cum nu, nu se știe, destul că iepurile era mort, și nemeșul de ungur a pus mîna pe el, și-l aducea în triumf cătră locul, unde eu așteptam cu straița plină de merinde încălđindu-me la foc.

Când vînătorii se aflau în depărtare de vreo 20 de pași dela mine, popa meu se pleacă lângă o tufă, și ridică o vulpe mórtă. Cum a ajuns înse tufa lângă vulpea cea mórtă, asta încă nu s'a putut constata pînă ađi de mării istorici ai academiei române din București. Destul, că popa meu încă a împușcat o vulpe, și o aducea cu mare fală la foc.

După acest îmbucurător rezultat, vînătorii, ajungênd la foc, au aruncat iepurile și vulpea unul preste altul la o parte, și s'au pus la mîncare. Au mîncat, am mîncat și eu ce a ramas de ei, și după aceea toți trei ne-am aprins pipele, și fumând am dat în povești. Dar' după óre care timp, ce veđură ochii noștrii? — Vulpea popii meu d'odată se ridică în picioare, prinde iepurile, pleacă cu el prin tufe, și dute! Popa meu își face o cruce cât pe colo, nemeșul de ungur taie și el la cruci, și-ntr'un târđiu, după ce ne-am venit cu toții-n fire, am plecat cu straița gólă, și cu buzele umflate cătră casă.

După un timp óre-care, un vestit vinător din satul vecin, auđind de întimplarea noastră, o a esplicat așa: Vulpea aflată de popa meu lângă tufă nu era mórtă, ci numai leșinată de fóme. Pusă înse lângă iepure în urma mirosului 'și-a venit în fire, a prins iepurile-n fálci, și a luato cu el la sănătósa prin tufe!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Christos a înviat sôțel!

Pupăză: Asta o știu eu de 1889 de ani!

Colac: Nu-ți cu puțință sôțe — pe atunci nu erau Uniți!

Pupăză: Ba tocma erau, pentru-că pe atunci nu erau Neuniți!

Colac: Fie cum îți place ție, eu tot îți ȃic: Christos a înviat!

Pupăză: Ce folos, dacã pe mine m'a mântuit cu'n executor de dare: Pe mine în septemâna cea luminată m'a executat pentru dare!

Colac: Așa-ți trebuie, plăteșteți darea nu cumpera cu banii moșii nemeșești spre ruina Ungurilor!

Pupăză: Tu ađi n'ai tóte dógele sóțe!

Colac: Ba mie mi se pare că tu ești deochiat la creri; n'ai cetit tu în Budapester Hirlap, cum s'a lăudat Vancea ȃicȃnd: Pe Unguri îi putem cucerii și fără arme, trebuie se le cumpăram tótă proprietatea, căci al cui e pământul, al aceluia e și țara.

Pupăză: Dacă Vancea a ȃis asta, atunci atare eroism 'ta luat sigur din crerii unui ovreiu, care vre se pescuiască în turbure!

Colac: A ȃis n'a ȃis, aceea nu se póte tãgãdui: Vancea a cumpărat și cumpera moșii ungurești!

Pupăză: Va fi, n'a fi — da metropolitul vostru pentru ce nu cumperã?

Colac: Nu vre se nimicească Ungurii!

Pupăză: Ba n'are cu ce cumperã! — Me, nu fi tu așa de prost — pardon — așa de ortodox, și nu crede, că Vancea póte cucerii pe Unguri prin cumpărarea moșiiilor lor. Nu, pentru-că celce cumperã moșii își dã banii celui ce vinde. Cu sila nime nu póte cumpera dela cel-ce vinde. Cine-î de vinã, că Ungurii's vînd moșiiile? — Nu cunoști tu pe pene pasărea tăiată împrejur dela Budapester Hirlap? Me, dacă cineva e în stare a ruina pe Unguri, acela-î ovreiu, nu Vancea. Ceea-ce Vancea a cumpărat dela Unguri pe cale óblã nu face neci a mia parte din ceea se Ovreii au cumpărat pe cãii strâmbe!

Colac: Ei sóțe, quod licet Iovi non licet bovi — Ovreii's buni patrioți!

Pupăză: Dacă Ungurii's boi, și nu ved de unde le vine ruina, Vancea nu-î de vinã!

Colac: De, așa e, Ungurii de ađi trăiesc din patriotismul renegaților, din idei de stat maghiar, nu din moșie!

Pupăză: Dacă-î așa, atunci plece cătră Palestina, lase pe Ovrei în Ungaria, și fie șiguri că, în cazul unui pericol și Ovreii pleacă după ei, ear' Vancea, câtu-î de blând și de fricos le va apera țara. Ovreii, în tóte țările din lume, până-ce le merge bine, sunt de regulă cei mai buni patrioți, dar' n'au aপরat încă neci o patrie decât prin fugă! O mie de ani au trăit Ungurii cu Românii laolaltă, și nime nu 'i-a ruinat. Lasă-î acum se trăiască numai o sută de ani cu Ovreii, și numeră-î atunci câți mai au moșii! — eu me duc înse sóțe se-'mi ved de dare — adio!

Cola c: A nóstă-î darea, a altora mâncarea — adio!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi nu cunosteți neci durerile neci plăcerile veduvei!

Copilul ars nu mai bagă degetul în foc, și cel-ce, însurându-se s'a ars, acela cu greu mai jocă adouă-ora pe ȕicala lui „Isaia“ tântuește! Câț!

Sunt firește și escepțiuni întocma precum sunt și bivoli albi. Ba eu cunosc un bărbat — nu-'i fie dedeochi — despărțit, care numai de aceea nu se însoră a două-ora, pentru-că mai trage nădejde, ca prima sa nevastă se devie veduvă! — Mișuluc!

Fie iertatul și neuitatul meu bărbat, coconul Gurădulcescu, îmi ȕicē adese-ori: Omul numai odată iubește, a două iubire e ca și sálata bătută de brumă! Eu, imi

adăogè coconul Gurădulcescu cu ochii plini de lacrimi — întimplându-se ca tu se mori, mai bine me călugăresc și me fac stărițoiu, decât se me mai însor! Câț!

Dar' și eu, după mórtea bărbatului meu n'am mai vrut se știu de lume. O singură-dată decându's vėduvă am sărutat pe redactorul dela Gazeta Transilvaniei, când s'a însurat, dar' și aceasta pe cale telegrafică, și din motive mai înalte de colegialitate țiaristică! Mițuluc!

Nu'nțeleg deci pe coconul Sfeclescu, care, a dóua ți de Paști 'mi-a comunicat între 6 ochi, că el abea așteaptă se'i móră nevėsta ca se'și ia alta! — Câț!

Eu, ce e drept, înțeleg pe coconul Sfeclescu, care, de dragul nevestei sale, s'ar însura a dóua-óra, dar', dacă cocóna Sfecla află intențiunea bărbatu-so, aceea de ciudă nu móre, chiar și dacă toți medicii din lume se pun în cap și le plouă în știință! — Câț!

De dragostea cătră nevėstă-sa, omul neci-odată se nu caute a se însura a dóua-óra, pentru-că fericirea, de care visează înainte de căsătorie, în rari casuri o află în prima, și-n a dóua, de regulă neci-odată! Câț!

Amorul numai înainte de prima căsătorie promite mult, ear' împlinindu-se promisiunea, nu se deosebește întru nimica de căpeneagul după plóe. Amorul înainte de căsătorie e o scară, pe care omul se suie în Raiu, cel după căsătorie o scară, pe care se cobóră cătră Iad. Ear' scara, pe care omul în a dóua căsătorie vrè se se suie în Raiu, n'are tóte cuiele. Câț!

Totuși, nu-'i regulă fără căiță. Lucrul principal e însè: Amorul se nu caute spre ajungerea fericirii în căsătorie după mijlóce, ci se'și fie șieși însuși mijloc! În cazul acesta nime nu va tremura ca coconul Sfeclescu de nerăbdare după a dóua căsătorie! — Mițuluc!

Un sfat sincer.

Advocatul: Eu te-aş sfătuî se laşi tot lucrul baltă.
— Dumnea-ta eşti om sărac, şi procesele sunt scumpe.
Apoi en se-ţi spun; mie spre pildă, dacă-mi dîce cineva
mişel, ori hoţ, me fac, că nu-l aud, şi-mi caut de cale!

Ţăranul: Asta-i cu totul alta domnule. Eu, ce e
drept, sum sărac, dar' om de omenie!

Din esperință.

— Domnul meu?!

— Cocónă?!

— Dumnea-ta încă aici?! Eu 'ți-am dat a înțelege, că purtarea dumnitale e prea îndrăsneată, și te-am rugat se te duci!

— Cocónă dragă, eu nu m'am dus din motivul, ca se nu remâiu cu răspunsul la întrebarea dumnitale dator. Eu știu adecă din esperință, că damele, când ne alungă dela sine, deloc după aceea întreabă, că óre dusaneam deja!

Nu abonați Calicul,

dacă n'aveți cu ce'l plăti, neci curajul de a băga mâna în punga plină a deapropelui, când din punga proprie nu puteți acoperi abonamentul de 3 fl. pe an. Cei săraci și plini de golăciune-n punga proprie au se scôtă din punga plină a deapropelui 2 fl., studenții numai 1 fl. 50 cr. pe an.

Calicul e un diar filantropic: Abonenții pot plăti abonamentul din al altuia.

Cei-ce n'au plătit încă abonamentul pot și orbi, numai după aceea vedă și'l plătească.

Pretindem dela fie-care abonent al nostru, ca se se facă executor propriu, și cât mai curend se ne trimită abonamentul.

Cu exemplare complete dela începutul acestui an mai putem servi, pânăcând din anii trecuți nu mai avem.

Administrațiunea Calicului.